

[Munch-Petersen.]

Det er altsaa Udtryk for en stadig fascistisk Udvikling indenfor de saakaldte demokratiske Partier, og derfor vil Arbejderne rejse sig i Protest imod disse fascistiske Former, som det danske Statsapparat antager, og absolut kræve, at de politiske Fanger gives fri. Og især rejses nu med Hensyn til den Kammerat, som det her drejer sig om, som oven i Købet er valgt ind i en offentlig Forsamling, men som, fordi Regeringen ikke vil bøje sig for sit eget Program, holdes udenfor denne Forsamling, Kravet om, at de politiske Fanger sættes fri, og at man bøjer sig for de 5 000 Arbejdervælgeres Ønske i København.

Hans Rasmussen: Egentlig synes jeg ikke, der kan siges at være synderlig Anledning til at gøre ret mange Bemærkninger efter de Taler, der nu er holdt. Der er stillet en Forespørgsel, som er meget elendigt motiveret. Der er givet et klart og tydeligt Svar fra Justitsministerens Side, og dermed kunde man egentlig uden videre gaa over til næste Sag paa Dagsordenen; men da de Herrer Forespørgere nu har ment det rigtigt at ulejlige Folketinget med deres Forespørgsel, og Tingets Medlemmer saaledes inviteres til at overvære den Forhandling, som her finder Sted, maa det dog maaske alligevel kunne siges at være en Smule rimeligt, at Partierne benytter Lejligheden til at føje et Ord til, og jeg vil da gerne her paa min Gruppes Vegne have Lov til st sige blot nogle faa Ord.

Man spørger højtideligt i den stillede Forespørgsel: Hvad agter Regeringen at gøre? Vi har faaet at vide, at Regeringen paa den Foranledning, der her er givet, svarer, at man ikke agter at foretage videre. Jeg vil udtale som min Opfattelse, at jeg ikke skønner, at vi her i dette Land skal have en Regering, der bestemmer over, hvem der skal sættes bag Laas og Slaa, og hvem der skal gaa fri. Det er ikke Regeringens Opgave at putte Folk i Bøtten. Det er heller ikke Regeringens Opgave at aabne Straffeanstalterne for dem, der sidder indespærret. Regeringen har sine gennem Lovgivningen bestemte Opgaver, og Retsplejemyndigheden har sine.

Og det er jo ikke saaledes, at Regeringen ved nogen Lejlighed giver Udtryk for Ønsket om, at de flest mulige skal sidde fast, tværtimod. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører for Forespørgerne burde have benyttet Lejligheden til ved Motivering af sin Forespørgsel at udtale en Anerkendelse af den Ihærdighed,

som Regeringen udviste, da det gjaldt om at befri af den svenske Retfærdigheds Kløer et æret Medlem af dette høje Ting, som under en Gæsteoptræden i vort Naboland var raget uklar med Politimyndighederne, idet han ikke havde optraadt paa en Maade, som man derovre fandt overensstemmende med de Regler, som nu en Gang gælder i vort Naboland. Jeg synes, der havde været Anledning til at udtale Anerkendelse af den resolute Optræden, der blev udvist af Statsministeren som fungerende Udenrigsminister straks den samme Aften som Nødraabet fra Stockholm pr. Telegram ankom til Folketingets højtærede Formand. Jeg synes, der skal være en Smule Rimelighed i Tingene, og vil man benytte Lejligheden til at rejse offentlig Diskussion om, hvem der skal sidde fast o. s. v., saa synes jeg, at man heller ikke burde vige tilbage for at udtale det, som jeg synes almindelig Høflighed maatte tilsige de ærede Forespørgere at udtale.

Jeg vil gerne yderligere føje til, at naar man nu her stiller det op, som om dette, at Regeringen ikke agter at foretage noget særligt, skulde betyde et Brud f. Eks. med Socialdemokratiets Program og socialdemokratisk Politik, er de Herrer fremdeles i den ynkeligste Vilderede. Det nytter jo dog ikke, at de Herrer vil forsøge at faa den danske Offentlighed til at tro, at de Personer, der blev dømt den 14. Januar — og dømt, lad mig minde om dette, ikke af en gammel, stivbenet Dommer, lidende af Aareforkalkning, nej, ved et Nævningeting her i København, blev kendt skyldige af de folkevalgte Repræsentanter, som vi i Henhold til vor nye Retsplejeordning har faaet indført —, var saadan helt uskyldige.

Jeg har intet Ønske om, at den Person, der her er Tale om, Borgerrepræsentant Viggo Lund Poulsen, unødigt skal sidde i Arrest, saa meget mindre som han jo var den eneste af de tiltalte, saa vidt jeg husker, der ikke tidligere har været straffet. Jeg ønsker, at han kunde slippe billigt muligt. Men paa den anden Side, naar Manden er Anfører og ikke nøjes med at staa paa et Sted, hvor han ikke har Lov til at staa, ikke nøjes med at „mane til Fred og Ro“, som den ærede Ordfører for Forespørgerne siger, men derimod holder en Tale, hvori han bl. a. udtrykker Forventningen om, at den Dag ikke er fjern, da man kan overmande Politiet — naar slige Taler holdes, og naar slige Optrin arrangeres som det, der den Dag fandt Sted, hvorved adskillige Politibetjente af den københavnske Styrke blev saaledes